

ახდრევი.

მადრი პოეტის იტაცება პეტრეს
თითქო ქალში ხმაურის გარე,
ხევის რყევა ზამთარს კენჭურს
და ღებრილ ვერხვებს ორბეგუნდს.

ტყეს რიგები ეხვეა ტანზე
და ჰევის იგი ცეცხლოვანული,
ჩიშინებს შთბევი მისდევს ჩიშინებს
გრავილის — გრავილი აწყოთებული.

ოპ, როდის ვერცხვი გრავილი ჩადგა!
იქნება დასტრეს მშვენიერ ვაჟი...
იქნება გამოჩნდეს სადმე კამატკა
რუქაზე არსად არ აღნიშნული!

ოფორტი.

ყოველგან თოვლით მანქანის მარბილი
რომ მოიხეივოს თეთრი ადრე,
ამ სიურკეში მყავს დამარბული
ზამთარი ცივი და ნაზავთარი.

მისი ელამ შის თვალის ხილვება
გზორეზა ჰერის არეულს
მხოლოდ ტყეშების აყვავილება
ხეებს რიგებს ფენს სიზმარულს.

ფერუმარულის სახით ცხედარი
მარბილი დგას როგორც მუშია.
გაყინულია თითქო მხედარი
და იღუმალ წუხს: რა სიჩუმეა!

რა სიჩუმეა! როგორ ანია
გზებს ნაკვალევი არ საამსოფლო
რომ სხვა სამშობლო არ გამოჩნდეს...
რომ ეს თოვლია ჩემი სამშობლო.

გალატონ ტაბიძე.

დაკარგული *)

შემოგვდა ბაღშია ლაღის მარცვლივითა,
უფლადნენ თვლები უხილავი სხივითა,
ბროლის მკერდი მოერთო ჯადონური შივითა,
კულულები დაწნა ტალის გრმნელივითა...

ყვავილები დაქრია მწვანე ბუჩქის ძირასა,
მიტკრილდა, მეტონა ხეივანის პირასა;
მადრეანის წინ წლები დააქრია ყველასა,
უღიმვდა სხივების ფერად კ სარტყელასა...

ხეგრავით გაშლილ ვარდს მიაშტერა თვალმა,
სულს სიმხედ შეტრია მანკი იღუმალმა,
მაგრამ... უცხად გაფრინდა ქალი გლეხის ფრთხილი,
წაღვრტნი რომ მიჰყავდა ავი აღმართი...

კიკნა-ფშველი.

*) ჩემი პოეტიკის ხელთა აქვს ეგრეთვე დაკარგულ
მოსკოვში დაკარგულია ლაღის მარცვლივითა, რომელიც
დაკარგულია პირველი ტომის ქალის დასტრეს. ამ
კომპოზიციის დაკარგულია ლაღის მარცვლივითა და
დაკარგულია.

რედაქცია

ძიების ლაგირისხილან.

№ 1.

ჩემი დაგებად შემოგვამის ავღიან დღეში.
წინა და თოვლი იყო ჩემი სულის საფარი,
ქარბლის ფრთებით დაქრიალადი უღრესა და ღრეში—
მუღამ უღრესი, გაბეღული, მტკიცე, მაგრამ!

გამთა დენაში სულს სიცივე შემოგვამა,
და ვიცრცხვით ისე როგორც კლდეთა ნაპრალო;
და ვიცრცხვით შედგარ ზღვურ მკერდზე ვიწროთ და ვქანობთ,
როგორც ღრეცოფა შემოგვამის ცეცხლით დამარბული.

ტანჯვის წუთებში თუ არიან სიზის ჩემსა გარშემო
ღე ასე იყოს, მოგვარილონ სიციცხლის თვლით!
ხე დაღონდები, სადაც ბედი მოგვრეს ჩემო
გასწი, გაფრინდი ისე როგორც ღრეცოფა მალი!

და თუ ელავ ზეცა დაიჭუნებს, ატყდება დღეში,
ჩემი სიტყვა ბრძოლა არი, რა შეგვიშინებს!
მტრთა ხარბეში ნიავლული სეტყვა და ელვა
ბრძოლის აღმართში ახალ სიტყვებს აწაღმანებს.

ღე, ამ ცხოვრების მოუსვენარ ორბეგუნდში
გადავიქნათ, რას მიჭია სეფა და დარდი,
სული ციმციმებს, ცხოველებს ზედის ტრიალიში
და ლტოლვის ფრთებზე იფრქვება სიციცხლის ვარდი.

ი. ხონელი

სათხოვარი სულისადმი.

ყოველივეს ნაზი, უცოდველი და ტყნაური
შენი იგი სული ჩემო, გზა იყვება,
ქარის სირბილი, ღრინცული, შევი ზაღური
დღეს აღარ არის შენთვის დიდი თავდავიწყება.

გატეხილ გზაზე დარჩენილი, როგორც ყინული
ხარ სიცივეში და გახურავს თოვლის ელავი,
ელტვი იხილა სილამაზე ჯერ არ ხილული
და მოგვინება გადამახო მთა მიუვლი.

მაგრამ გაინდება შენთან ისე ჩვეული მტერი:
ღამის თვლები, და სიაცეს დეგვანება,
სული თოვლიან ყვავილებით შენ დაითვრი
ხარ ცვლებადი, ავამყოფი, მეტად თავნება.

ვინ არის იგი: მტერია, თუ მომე კეთილი
შენში რომ მძიმე მწუხარების დარევა ხარო,
გაქცე ღამეს, იქ ქარია თავაწყვეტილი
და იქ გაისის უბედურთა გმინვა საზარო.

შენი დარღები აყვავილენ მრავალ ფერებად
იგი შეატრებს მოსალოდნელ გრავილს უარესს,
ღამე გაშინებს და დღეში რ გეფრება,
სათხოვარს ცას ყვავ უორნება გადამარეს.

ვინ იცის იქნებ გელოდება შენ გახარება
იქნებ იმედი შეტდეს გზაზე — ვხედა მხოლოდ,
დახსურე მაშინ მოსვენება ეს სახარება
ისე იქნებ შეგობარბა და სიყვარული.

ხარტონ ვარდოშვილი.

იდეა და ფორმა.

სიტყვა იდეა ნიშნავს აზრს, მ-
ნარს, მინაგან ლტოლვათა და ხ-
ლვათა ლოგიკურ სახეობას. ფორმა
ეს არის მოკვეთილობა ნაკვეთისა.
მეტყველება გარეგნობისა.
იდეა ჩვენი შეცნაურების მინაგ-
ნი რაობაა; ფორმა ჩვენი ფორმო-
ლო შთაბეჭდილების ეფემერული
მოკვეთილება.

იდეა თეორიულ-ლოგიკური არი-
სება შემოქმედებისა; ფორმა ჩვენი
შემოქმედითი ზრეტის იდეალური-
რი განსახეობა. იდეა და ფორმა
არა დიდი ელემენტია ყოველი შე-
მოქმედების, ისტორიისა და ცოი-
ლოზიკის ყოველი სახის.

შეტყველებისა და ლიტერატურის
ისტორიაში არა ერთხელ დასმულია
საკითხი:

რა უფრო მნიშვნელოვანია ცხოვ-
რებასა და შემოქმედებაში. იდეა, თუ
ფორმა? აზრი თუ გარეგანი სახეობა?
რა არის უფრო დიდი და მტკიცეა?
მინაგანი რაობა, თუ გარეგანი სა-
ხეობა?

კრიტიკისა და ევოლუტორის
გრანდიოზული სახეობა რაში უფროა
განსახეობისა: ნაკეთილი სიმკრთაში
თუ ლოგიკურ სახეობაში?

განსაკუთრებით მწვავედ წამოაყ-
ნა ეს საკითხი მხატვრობა ლიტ-
ერატურაში: გამოჩნენ მწერლები, რომ
მოუბიკი თამაზდ ლაბარაკობენ ფო-
რმის უზირატესობაზე, ნაკეთილი სა-
ხეობის სიღრმეზე, ასტროტენ, ყო-
ველი მესახევეში ცდამოგონს დაამ-

ტუიკონ, რომ იდეა შემოქმედებისა
ბოლოს და ბოლოს ფორმის რაობა
ეფლისა და რიტუელ წყნაში გამო-
იხატება, რომ ფორმა არაა ყოველი
ფორმა და აზრისა კი მკორე ხარისხი
გასი ელემენტია.

მათალოა თუ არა ეს?
— შემოქმედება, იქნება მხატ-
ვრული თუ თეორიულ-მეტყველური
სულ ერთია, არის ფორმა და ესა-
ტორია განსხვავება დამაინის სუ-
ლოვრი მელეკობისა. ყოველი იდეა
მიანის სალოვრი მელეკობა, ყო-
ველი აღმართის გრმნობისა და ცი-
მების შემოქმედებითა მომართობისა

მთავარი კერძისი ანაბეჯა, რ-
თვარი ლოგიკურ — ფორმულად ჩა-
მოყალიბება ნებისყოფის ცხადყოფ-
სა. ყოველი ნებისყოფის ცხადყოფა
გამოიხატება ნეგატივ შემოქმედ-
ებაში შემოქმედებით განსახეობა: მხატვრისა
მეტყველისა, მწერლისა ჯერ თვითონ,
უნდა დინახოს საზე, ჯერ თვითონ
უნდა შეიკრისონ და შეიკრისონ

და მხოლოდ შემდეგ ისეთიოდელივით
სახეგრამობისა შეიძლება გა-
მეკრება, გარეთ გამკრება...

შემოქმედების შემოქმედებითა ცხო-
ვრების საზე მხოლოდ განსახეობა და
გაზე.

განსახეობის ფორმული სახე-
ობის საფუძველი, განსახეობა — გამო-
ხატება მინაგანის ხილვა შემოქმედ-
ებითი გრმნელივითა.

ამ მინაგანი ხილვის გამოიქტი-
ვება შემოქმედებითი პოეტის გან-

სხეულებია: ყოველი განსხეულება
ფორმის ჩამოყალიბება. შემოქმედი
ჯერ აღმართობია: მან არ იცის
რა ხდება მანში: ის მხოლოდ ამო-
კვეთილია გამოკვეთილი სახე-
ობა, შედეგ სიტყვობით: ის ეტის
თბან, მარბილობის, ტილოს, ინს
ტრუქტორად გამოშვს მსტიკურ
არსებობას, გრმნობა გადამის გა-
ნდება და იწყება ლეიკური ატა-
ლდება ნებისყოფისა. იწყება მინა-
განი ხილვა იდეალური ხილვა, ფი-
ქილოვითად მომადგება ესეთი-
ური ნაკვეთის, ლეიკური ატა-
დება: ხეულებითა აქნება სინამ-
დღლისკენ, მაიწევა, თვით სინამდღე-
ლე აღმართის სიტყვობაში ილესე-
ბა, ილესება და ესეთიური საზე ც-
ლოვებს განიცდის. შემოქმედებით
დაგაზე იწყება იდეალური საზე

ფიადი და დეფიზივია აქ —
იდეა, სხეულებითა იქნება ფორმა,
ფორმა, ნაკვეთი, ხილვა მხოლოდ
ტანისაშია შემოქმედებითა სული-
ერობისა, მხოლოდ დროისა და გე-
მოკვების შესაფერი გარეგნობა.

მარბილობა მხოლოდ იდეაში გა-
მოიხატება, მხოლოდ იდეა არის
გამომსახველი მარბილობის მერს
სურ — ფილოსოფიურ მერბილობისა,
სამყაროს დასრულებლობის შეც-
ნაუბრისა, სივლი, სიკეთისა

სივლის დეფიზივითი განზოგადებისა.
ყოველივე შემოქმედება მხოლოდ
სივლის გამოხატულება, შეგნობა
ამ სივლისა მოკერად და ფილოსო-
ფიკად სულის აწყობა.

შეგნობა წყლისოვლია მხო-
ლოდ ის საზე, რომელიცა და რომ-

ლის საშუალებით აღმართი გამო-
ხატს მარბილობის წყვეტის და
არსებობის სივლი. ტარევის ცრმ-
ლები რუს პირად, ავანტილის სი-
ღრა შედგანაზარის ეფლეს, დან-
ტეს დაფრთხულებული სეტყავი, შექ-
სმარის გრმნობითი ოცნებები
ჩვენი სულის მარბილობის სეფდინო-
ბის სახეობა...

სამყაროს თეოლოგადეფიზივლის
სივლი წყლისოვლის წამოყალიბ-
ბის შეცნაურება პოეტისა ავანტი-
ვილოსოფიისა: საღამოს ვამს, რომ
დღესაც სული ჩვენი ოთვლისწინებს
და კოდეკა გრმნობს სიციცხლის
არა-აზარს, როდესაც ჩვენა იდე-
ბებს მოადგილობის წყვეტით და
სივლის წყლისოვლის წყვეტით და
სივლის წყლისოვლის წყვეტით და

ჩვენს ავანტივით ცხოვრების შე-
ნაზის დეფიზივით სივლის შეგნ-
ობაში გადამის: მან აღმართი
გრმნობს ტილი იდეა დროის წამო-
ვლილობის სივლი და მარბილობის
სივლი, რა ოქმად, ვივები
ამის ეფი გრმნობენ. მაგრამ დი-
მოკერები და მეკრებები, საზოგა-
დო მოღვეფები და პოლოტიკოსები,
ფილოსოფიები და მარბილობები
აქ ტრადიციისა. ცხოვრების სახეობის
სივლი, რა ამ სამყაროსის
წამოყალიბება — ხრწანლობის იდეა
იდეა, სივლის წყლისოვლის წყვეტით
გრაად ისახება. მარბილობა რეს-

თვითონ, როდესაც ამბობს:
მარბილობა სივლისა ფორმა
გი, მარბილობა შედგენილია პო-
ეტობა, თუ არ არის ფორმული სუ-
ლოვია და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

ფორმა და შემოქმედებითი სივლი.

სულის ყივილი.

1.

ფრიალო კლდეში მდებარე არწივი
მეფე — არწივი ფრიალო კლდეში
შენდა გივივის სული ფრიალო,
შენდა მოგვლის ძლიერი მძლევია!

ჩამოსწვდი მწვერვალს და შეკუმშული
მკვეთრი მზლილით დაგვი დახლა!
ფრიალო გავალე მძლევრ-განგებრი
და აღმტაცე მძლევ, სულ მძლევ!

2.

ვისაც ვეძებვარ, ვისაც ვეძებვარ
ჩემი სიკეთელი და ჩემი ყრბობა,
მტრად გარდაგეცე და ჩასაქოლად
დამიწყო ღვინა, დამიწყო გმობა!

არცინ დამინდა, არცინ დამხოვა,
წაქცულს გულზე გადამიარეს
და ჩემს სახარელს ტყველ — ყველზე
გველურ სიშმაგით გადინარჩნეს.

და ეხლა სული შენდა გივივის,
შენდა მოგვლის მფლობელი კლდეში —
დაეშვი დაბლა და აღმფრინე
ღრუბელთა შორის ღრუბელთა და მძლევთა!

მსურს ერთხელ კიდე დაეხედო მწიას,
მივსაყვარო ჩემს მკველელ მომენტთა,
რომელთაც მადლი მიქცევს მატლად,
რომელთაც უღვთოდ დამიწვეს ფლეთა!

შინდა დაეხედო და ჩამოეძახო
სიმღერა უფლას გასაყვირებლად:
ხალხი შენ მრმდო, მაგრამ სხვა სახით
მე ისევ მოვიღ შენდა სახსნელად!

გ. კუჩუშვილი.

საბრძოლ მთხაში.

მე მიყვარს შენი მთხის სიკეთე,
არცულ ფერების მომუქო მთხარებზე,
როცა მათ დასუსტეს ბუხარის სიფიცე,
როცა მათ დამატარეს სხივი ფრთა ქარებზე...
ჩუქურთმა ჩარჩოებზე, კედელზე ფართო ხალი,
ფაფურა ფეხები ნოხებს რომ ეხება,
სურნელი სიწივლე, ენი ფორთოხლის,
სარკეში თავის ღონდს რომ ეტყობება...
გაწევი ბუხარის წინ სხეულის მზორებით,
მზლვებში მოისრეს მუთაცის მერჩეულს,
მოკაქცეს სურვილი სიგრიის მორებით,
სიმღერაღ შენინდავს წამწამთა ფარსეულს...
ამიტომ მიყვარს მე შენი მთხის სიკეთე,
ანწივი ფერების ფართო ხალი,
ჩალადრულ ბუხარის მკბნარე სიფიცე,
ქვემის სიმღერა და შენი ასე ყურება...

დ. ცვინაძე.

სადღებრელო.

ზღვას ენატრება იყოს მატარა,
კითხვას მატარა მატარა.
ზღვას ენატრება დიდხანს იტარა,
თვითონ მატარა, მატარა და ღონდით.
ზღვას ენატრება თავის სიძინე,
ზღვას ენატრება, გარდავს, შენი.
ნახე სიშმაგში ტბა მოკმაცემ
და წინელ ქალის მტკიცე ფეხი.
ზღვას ათარ უნდა თავის სიძინე,
თითქო წყარული მის გულს მატარა.
უღონო ტრეობით ის დამატარა,
სურს ზღვას თავისი განმარტობა.
რომ ქინძისთავის რგანოს სინაზე
და გამეფე. სწინელ მკერდ წაყადლეს,
რომ მოგონების მსუბუქ სინაზე
ჩამოეკიდოს როგორც კაცად.
უცხო ამბოლი მოვიდა ქალი,
თავის სახელი წყალზე დაწერა.
წილდინი როგორც გარდავს.
ილიტრად ის აღმაცვრად
თავის თავი ზღვამ გამეფე,
გამეფე დედოფლის როგორც მღვდელი.
ცაზე გამონდა ახალ იმედით
სხვა ირანია და ეფიქლი.

ვალერიან გაფრინდაშვილი.

ბათუმი 24 აპრილი.

შუალაგე ზამთრის.

წარუღოს ზამთარი უცნაურია:
და ეს ქვეყანა ირცევა შავთ.
მეფარულე მტვრე ღრის
არ გაუხდებია არავინ ავით.

მიჭრინა, მივლენ დღეები ჩაბი,
ვუცქერ ამ ტრიალს ფერგადასული:
ფარულ სმეაროს ელვარე სახით
დაწყურებს ჩემი უცდავი სული.

მაგრამ შუალაგის ბოლდინები
ფარსკლავთა გზებით მივლიან წყნარათ:
სხვა სინამდვილე მაღღრ ინებით
გადამტროლებს სიკდილის ქარით.

ერგები პირისპირ ორი ღონდებია:
მე — შემომქმედი — ცხადი წარსული,
და უძლეველთა ატორტმანდებია
ჩემი მარადი, უცდავი სული.

კოლა ნადირაძე.

მუნაგა კარვის ფოთლავში.

მე კვლავ გოცნებობ ჩემს დაკლულ თავზე
ფიქრი ფიქრს მისდევს და ნებას ნება,
რომ მიწის და ცის ვრცელ შესართავზე
ვერ დაფასებ ჩემი ოცნება...
ვარ ღმერთთა ღმერთი და კი გიწმევი
ქველმონასტრით თვალ ავწნებელი
გოცნებობ მარად თუ რისთვის ვიწმევი!...
სიღან საღ მოველ — საით მაქვს გზები!...
რას ამბობს ბედი ერთი დროს, რომ სწანდა
გზის ასავალზე წმინდით ავი!...
ვარ ოდისა თუ ილიადა
უსიყვარულოთ თავ დანაკლავი!...
ვეგზ ნესტანი სულს, რომ ედების
ღიღებულ თამარს არც კი ენება...
ვეგზ შეილია ჩემი ოცნების
და მე რუსთაველის ვარ გაგაძელებია...
ან და — პეტრარკა გიღვრი ენებით
ლაურას თმებში, რომ ღვსავს თავის სულს,
ვეგზ ამბობს ჩემი ოცნებით
ან გლოვობს ჩემს სიყვარულს გადასულს!...
არ ვიცი არა ოხერ ტიპი
ფოთლავში სული იბრძვის და დოაბს
დღე და ღამ უგზოთ მოხეტიალე
ბერძნ აზრდილით ის მომედილობს,
ხან არის მწვე და ავგაროზით
ანგელოზთა კრებულს ღოცით იოჯებს,
ხან ავწნებელი ზღმეტყ დოზით
ბრძოლას უტყდება ემეკს და ქაჯებს.
ჩან დედამიწას დასწევს გზებზე
კის პირველ დასტმს გაატარებებს,
ხან მხდალზე მხდალობს არის რეგანში
დათმობის დრომას აფიქრებს.
და იკუნტება თვალ დაღრსული
გულის პირს ღონის საზე მკვედრ მღიღებს,
ხან ჩაიწვით უნათეს სული
მკერდზე დაიბნევა აჩრდულ ღიღებს.
ამ გვარ ბრძოლაში ხან თავს წაგებს,
ხან ამაღლებს ღმერთულ დიდებით
სრულიად ცის და მიწის განაგებს
ყველას უცნის ფერად იგებთ...
ან დროს იღვამებს მღვდისუფელი
ბრძნ სორელი ივი წინთ მოუვლილი
და ხელიში მრგვა ჩემი სოფელი
თვალაშომშალი და ფერ გამარჯობა!

და კვლავ გოცნებობ ჩემს დაკლულ თავზე
ფიქრი ფიქრს მისდევს და ნებას ნება
რომ მიწის და ცის ვრცელ შესართავზე
ვერ დაფასებს ჩემი ოცნება.

კოკი ებრაელიძე.

მულ ცხოვრებისა და ისტორიის
ფორმებს და სახეებს. ეს არის დრო
ისტორიული და კულტურული დე-
გენერაციისა, რომელიც ამახინჯებს
სივლილას.

ტრადიციისა და ისტორიის უარ-
ყოფა ჩვენ კიდევ გვესმის იქ, სა-
დაც ვრი კარგად იცნობს თავის
ტრადიციას და ისტორიას. იტალია-
ში წარსულს უარყოფა იყო ერთ-
გვარი ისტორიოლოგიური ანარქი-
ზი. ეს იყო ერთგვარი ბუნტა, ერთ-
გვარი აჯანყება წარსულის შეგ-
ნობილი გრანდიოზობის წინააღ-
მდე. საქართველოში ქართველი
უარყოფს ამ წარსულს, რადგან
შესაბამის არა აქვს ანალოგი
წარსულგნა. საქართველოში ქართ-
ველი ამბობს: მე წარსული მქონ-
ებოდა და თან არც კი იცის, რა
ეს ნიშნება მას.

სურვილი შემოქმედების „ახალი“
ფორმის შემოღებისა საქართველო-
ში იმ დროს, როდესაც ჩვენ არა
გვაქვს შესწავლილი კლასიკური ფორ-
მები ჩვენი ეროვნული პულიტრა
მშინარეობისა, მიუღებელია თა-
ვისთავე. ილია ქაქუაძე რა შეე-
რალია — ამბობს ქართველი ინტე-
ლიგენტი და თან არც კი იცის რა
დაწერა ილია ქაქუაძემ. თითქმის
აქ მართლდება მარადიული ოსკარ
ლალიის: კლასიკი ისეთი მწერა-
ლია, — ამბობს უალო, — რომელზე-
დაც ყველა დამარცხებს და რომ-
ლის წაწერებს აღარავინ კითხულობ-
ს.

ეს ეროვნული თვალთახედვით.
საზავადო, საკაცობრიო თვალთა

ხედვითაც მიუღებელია წარსულის
ლარკა და მარტა წარსული ფო-
რმის პატივისცემა. რა არის ის, რაც
ჩვენ გვიბოლავს დანტესა და გიოტის
ნიწერებაში? ცოტაა თუ იდეა? რას
აქვს ამ ნაწერებში მალაღობა, ზოგადი,
საკაცობრიო ღირებულება — ფორმის
თუ იდეის? ფორმა დანტეს ნაწერე-
ბის ჩვეულებრივი იტალიური ტე-
კიები ღვსე გერაეის ვერ ბიზლავს.
მშალა, დიდაქტიური წყობა სიტ-
ყვებისა, კეთი, გრძნობიანი თხრობა
მომხდელით. დღეს ჩვენ გვიბო-
ლავს, დღეს გერაეელი ინტელიგე-
ნტა დანტეს პოემაში გრძნობს სა-
შუალო სატექნიკურ თვითმკერდელ
კათოლიკობას: წარსული მკითხველის
ოცნებაში იღებს სხეულებრივ სახეს
და თანდათანობით იშლება სიშმა-
ლიურად რელიგიურ ესაფეტურ ქვე-
ტის დაუსრულებლობაში. აქ ღამა-
რავის იდეა, აზრი, აქ არის განც-
და კოლასალური ნებისყოფისა და
არა უმნა პრანქიაობა აქრომატისა
და გონგლორისა.

ფაუსტის ტრაგედია კაცობრიო-
ბის სულიერი განცდის ეპოპეა.
არა ფორმა, არა ლექსია წყობა,
არა ტექნიკური დრამატისა ამ
საკაცობრიო ტრაგედიაში იხადეს
ჩვენს ყურადღებას. არამედ მამიგბე-
ლი სულის ტრაგედული განცდი-
სი იდეა. რომელ ენაზედაც უნდა
წიკითხოთ, ლექსად იქნება, თუ
პროზით, სულ ერთია, არსებობს
ტრაგედია, მოქმედებათა ქრონო-
ლოგიკური სულის მღვდლავრება
მარამატი ჩვენი სიშმატისა და უ-

რადღების, ჩვენი ალტაცებისა და
ღრმა პატივისცემის.
საზავადო საკაცობრიო ღირე-
ბულებას შემოქმედების აზრებს ეო-
ველთავს აზრი — იდეა, ელოინების
ლოგოსი. ფორმა შემოქმედებისა ეო-
ველთავს დროულია, იგი ასე ვთქვათ
ბრძნს გვიმოცნებება დამყარებული
მხოლოდ აზრი არის გამოხატული
იმ ღვთაებრივი სივსის, რომელიც
ისახება მარადისობისადმი ტრე-
ლებში და რომელსაც აქვს რელი-
გიურ — ესთეტიკა ღირებულება
ამ უთავბოლო და უსწორ — მასწარო
წუთისოფელში.

ის, ვინც ვერ გრძნობს მარადი-
სობისადმი ტრეფილებას; ის, ვინც
ქაყაფილია თავის სიტყვებით; ის,
ისაც სეკურა, რომ ცხოვრების და-
უსრულებლობის განსახვა შეიძლე-
ბა განსახლებულ ფორმულაში, სუ-
ლით ღრმადი და ვერასოდეს ეო-
მტყვის ვერც თავის ფარს და ვერც
კაცობრიობას ახალსა და უწვე-
ლო სიტყვას.

ახალს სიტყვას უნდა მღიერი გა-
ნცდა: მარადილებას ისერის მხო-
ლოდ ატულებული სტეა. სული
რომ ამფოთებულია, გული მხოლოდ
მამინ ვადერსება საყაროს მარადი-
სობას; ღრმა უნდა იყოს დამიანრი,
ისე როგორც ზღვა მხოლოდ ზღვის
სიღრმეში, როგორც სარკეში, იხე-
დება მოკვეთილ ვარსკლავი.

კოწია კახანელი.

